

je na glasu, da ima srce za dom, za Avstrijo. Laškim kričačem torej ne bode preveč po volji. — Na Primorji dozori spomladno sadje, črešnje itd. poprej, kakor drugod in zato ga spečajo še precej dobro. Na poti pa jim je kakor toži ljudstvo, — predolga šola t. j. zadnje leto. V tem pa sodimo, da ni pretežno ljudem pomoči. — Pri laškem delalskem društvu v Trstu so prišli na sled veliki goljufiji, katere je kriv doslenji blagajnik. Pravi se, da je zapravlil društvu nad 2300 gold. Laška kri, lahka kri! — Volilnih mož je v Koperskem okraji, v Istri, 62 slov., ital. pa le 7. — V neki vasi pri Oseku, v Slavoniji, so se spuntali kmetje ter je odšla cela stotnija c. kr. polka štev. 68 tje, da napravi mir. — Ogerski drž. zbor je že vendar-le s svojim delom pri kraji in torej se lahko skličete delegaciji. Letos bode njiji zborovanje v Budapešti in trpi kje do srede julija.

Vunanje države. Binkošti letos v Rimu niso bile vesele, kajti sv. Oče so bili dali povečje, naj se v nedeljo cerkve zapró že ob 8. zjutraj. Zastopniki tujih držav pa so izrekli sv. Očetu svoje sožalje. Odkrili pa so freimaurerji in druga drhal spomenik Brunov, kakor se zatrjuje, še precej „mirno in redno.“ Zakaj? Ker je celo mesto štrlelo bajonetov! Crispi in tov. pa so bili celo popoldne v Kvirinalu, ali so se kje bali ustaje? Čudo bi ne bilo, ko bi bila nastala. — Na Francoskem postopa sedanja vlada ostro zoper boulangiste ter je že nekaj višjih častnikov zaprtih. Se ve, kdor ima oblast v rokah, ima pač tudi pravico. — V belgijskem glavnem mestu, Bruxelles, delajo liberalci za poulične neredne ter mislijo, da podrejo tako sedanje ministerstvo. Liberalcem služi vse, čemu bi ulice ne? — Shod anglijske kraljice, Viktorije s svojim unukom, nemškim cesarjem Viljemom vrši se bojda, ne v Londonu, ampak na otoku Whigt. Cesarju pa to neki ni po volji. — V Berlinu biva sedaj perzijski šah ali vladar, za politiko pa sodimo, da ni to potovanje šahovo nič kaj pomenljivo. — Nemčija in Italija ste sklenili neko vojaško zvezo med seboj; za nas ona ne bode kaj prida. — Beseda ruskega carja do črnogorskega kneza še se slej, kakor prej preresetuje in suče jo vsak tako, kakor sodi njemu: drugače prijatelji, drugače nasprotniki Rusije. Nam se zdi, da že ne leži Bog zna, kaj v njej. — Pri Bolgarih lové še zmerom roparje ter jih obesijo sedaj brez otavljjanja. — V Srbiji je vidno rusoljuba stranka na vrhu. Nadškof Mihael je stopil zopet v službo in njegov prednik, Teodozij se mu je rad nerad umaknil. Sedaj je tudi verjetno, da se povrne kraljica Natalija v Beligrad, drugo pa se bode potlej že samo dalo. — V tem biva srbski kralj v pok., Milan, v Carjem gradu in pojde na ravnost, ne čez Beligrad, v Pariz na

razstavo. — Črnogorski knez, Nikita se povrne te dni iz Dunaja v Cetinje ter ne pojde v Francijo. — V Afriki so Italijani zasedli trdnjavo Keren — vrata v Abesinijo. Pravi se, da za to, ker bi sicer ne bilo mirú, brž pa bi jo radi čisto dobili v roke. — Iz Amerike se poročajo strahovite reči o povodnji; nastala je, ker je voda prešla jez na necem jezeru, v katerem redi neko bogato društvo ribe. Povodenj je pokopala celo dva žel. vlaka in ne zna se, koliko ljudi da je prišlo ob življenje.

Za poduk in kratek čas.

Škofija in nadduhovnja Ptujška.

(Dalje.)

Kmalu na to je Ciril zbolel ter 50 dni po svojem posvečenju za škofa umrl v Rimu, kjer so ga v cerkvi sv. Klementa na desni strani altarja slovesno pokopali.

Ker se je med tem unela huda vojska med Moravci in Nemci, ostal je Metod še nekaj časa v Rimu. A zdaj je panonski knez Kocel poslal poslanca k papežu ter ga prosil, naj bi Metod prišel v njegovo deželo širit krščanstvo. Vsled tega je papež Hadrijan II. poslal škofa Metoda s posebnim pismom do slovenskih knezov v Panonijo, kjer so ga z veliko radostjo in častjo sprejeli. Od vseh strani so prihajali Slovenci, da bi poslušali veseli glas sv. evangelja; kakor ovčice svojemu pastirju so mu bili iz srca udani, ker je slovenski pridigoval in tudi sv. mešo v tem jeziku pel in vse cerkvene obrede v slovenski besedi opravljal. Kamorkoli je prišel, vpeljal je slovensko službo božjo in nastavil svoje, v Rimu za duhovnike posvečene učence. Nemški mešniki iz Solnograda in drugih krajev, ki so slovenski jezik le za silo lomili, izgubili so naenkrat vso veljavo pri ljudeh in ni jim drugega kazalo, kakor zapustiti slovenske pokrajine. To je storil tudi višji duhovnik Solnograškega nadškofa Rihbald, ki je večjidel stanoval v Ptuj, ter se je žalosten in razžaljen vrnil v Solnograd z gotovim namenom, da ondi Metoda zatoži in vse naredbe očrni, katere je usiljenec — tako so imenovali nemški duhovniki Metoda — proti dosedanjim cerkvenim običajem v Panoniji bil vpeljal.

Ker pa je Metod kot škof bil vsekako odvisen od Solnograškega nadškofa, ki bi ga toraj v njegovem delovanju lahko oviral, zato sta slovenska kneza Kocel in Rastislav prosila papeža, naj bi blagovolil Metoda povzdigniti za nadškofa čez Panonijo in Moravsko in obnoviti nekdanjo Panonsko škofijo. Papež Hadrijan se temu ni protivil, kajti je izprevidel, da bi se krščanstvo med panonskimi in moravskimi Slovenci tako najlože utrdilo. Zato se je Metod

po želji Kocelovi napotil z nekaterimi učenci že proti koncu l. 869. v drugič v Rim.

Solnograški nadškof Adalvin se je med tem posvetoval z Bavarskimi škofi, kako bi se dalo proti Metodu z uspehom postopati. Ravno je bil Metoda pri kralju Ludviku tožil, da je spodrinil njegovega namestnika Rihbalda v Panoniji in da je zamenivši ondi latinski rimski obred pri službi božji s slovenskim onečastil sv. mešo, evangelj in sploh službo božjo, kar dobi iz Rima ukaz, naj izroči Panonijo Metodu, katerega je papež bil za nadškofa povzdignil. Kakor strela iz jasnega neba zadela je ova vest Adalvina. Toda nadškof nikakor ni hotel izgubiti Panonske pokrajine. Zato je opiraje se na določbe cerkvenega prava kljuboval nekaj časa celó papežu, češ, da nima pravice Solnograški stolici vzeti Panonije, ker so ondotni narod h krščanski veri spreobrnil nadškofje Solnograški.

Nadškof Metod je med tem, vrnivši se iz Rima prišel v Panonijo, kjer so ga z veliko častjo sprejeli. V staroslavnem Ptuj, nekdanji metropoli gornje Panonije, se med potjo nekaj časa pomudi, razlaga božjo besedo, uredi cerkvene zadeve in nastavi višjega duhovnika, potem pa se poda h Kocelu v Blatograd.

V drugi polovici l. 870. zbrali so se nemški škofje v Solnogradu, kamor so tudi Metoda poklicali. Nič hudega slutječ podal se je tje, a zbrani škofje so ga kot usiljenca obsodili in v ječo vrgli. Blizo tri leta bil je Metod na Nemškem zaprt ter je imel pred svojimi sovražniki veliko prestati. (Dalje prih.)

Smešnica 24. „Oče“, vpraša tujec kmeta, „čujem, da je pri Krulci v Rovji dobro vino. Kako daleč pa je do njega?“ „Tje“, odvrne kmet, „je pičlo pol ure, nazaj pa Vam bode hoda že pol drugo uro“.

Razne stvari.

(Kmečki domovi) Postava, katero je drž. zbor sklenil o „kmečkih domovih“, je dobila najvišje potrjenje. Ta postava daje pa le pravila in dež. zbori sklenejo še le, kako se naj vpelje v kaki deželi. Pri nas pride torej vse na to, kaj poreče liberalna večina dež. zbora v Gradci.

(Mešniško posvečevanje.) V nedeljo, dne 7. julija bode, kakor je doslej določeno, Nj. ekscelencija ml. knezoškof delili gg. bogoslovcem subdijakoniat, dne 9. dijakonat in dne 11. presbiterat.

(Posvečenje) prejmo ti-le gg. iz četrtega leta: Jarnej Bogataj iz Stare Loke, Jože Cerjak iz Podsrede, Jože Gunčar iz Slov. Bistrice, Mart. Medved iz Cirkovec, Jan. Munda iz Ormoža, Fr. Ogrizek iz Slatine, Št. Pivec iz

Laporja, J. Rotnar iz Lembaha, Al. Šuta iz Biša, Al. Urban iz Vuhreda, P. Zadravec iz Središča in Jože Zagajšek iz Smartna pod Vurberkom; — iz tretjega leta pa Fr. Hurt iz Kladna, Fr. Janežič iz Kapel, Fr. Valenko iz sv. Marjete pri Ptuj in Ant. Veternik iz Celja.

(Svečanost) priredi Mariborska čitalnica v nedeljo, dne 16. t. m. v svojih prostorih v spomin bitke na Kosovem polji. Vspored je tale: 1. Opomin k petju, meš. zbor; 2. Predavanje: Bitka na Kosovem polji; 3. Nek' dušman vidi, meš. zbor; 4. Harmonij: a) Preludium, b) Fuga; 5. O polnoči moj duh bedi, meš. zbor; 6. Glasovir; 7. Naše gore, meš. zbor.

(Pri sv. Lenartu) v slov. gorica h je bilo dne 1. junija premijiranje bikov in je prejel Lovre Kocbek, posestnik v Gočeyi, drž. darilo za 2 leti staro žival. Vrhu tega pa so prejeli še darilo M. Ložnik iz Jabljana, Simon Čeh iz Senarske, J. Trampuš iz Št. Lenarta, J. Mullec iz Partinja in Fr. Dimat iz Gorenjih Žrjavic. Vse živali so bile lepe.

(Obč. volitve.) V Št. Pavlu pri Bolski so zmagali slov. volilci v vseh treh razredih. Baron Hackelberg pa je s svojo nezavedno in nevedno tolpo obvisel.

(Hranilnica.) Mestna hranilnica v Mariboru je dobila novega tajnika in sicer stopi v to službo g. J. Bayer, doslej blagajnik pri zasebni banki v Mariboru. Domač mož ni, toda kdo velja pri naših Nemcih kaj, ako je domač?

(„Matice Slovenske“) odbor ima v sredo dne 19. junija 1889. l. sejo in sicer ob 5¹/₄. uri popoldne v društveni hiši na Kongresnem trgu št. 7. Na dnevnem redu je volitev predsednika, njegovih namestnikov, blagajnika, pregledovalca društvenih računov, ključarjev in overovateljev društvenih zapisnikov in odborovih odsekov.

(Mir v orožji.) Kakor se poroča, bode do jeseni imel pri nas vsak vojak svojo novo puško, repertirko. Če je kaj na hvali, ki se jim poje, so te „repetirke“ dobre, drage pa so tudi, to se nam verjame lahko.

(Iz kopaljšč.) Na Slatini je bilo do dne 1. junija prišlo 162, v Rimske toplice pa 142 tujcev. To je pičlo število in za lepe dnove slab začetek!

(Zapor.) V meseci maji je imela policija v Mariboru precej dela, kajti nič manj, kakor 78 ljudi, 56 moških in 22 ženskih je spravila v zapor.

(Šulverein) Ne vemo, če še znajo naši bralci, da obstoji v Savinjski dolini podružnica šulvereina, toda če tega tudi ne znajo, veliko niso vsled tega na izgubi. Če rečemo, da ji stoji baron Hackelberg na čelu in da ji velja jud Sonnenberg za tajnika, vedó dovolje, namestnika g. Lenka pri sv. Petru v Sav. dolini pogodijo pa še sami brez vse težave. Odslej ima ta podruž-